

Magus Hoëpriester van Satan in Suid- Afrika

(Phil Botha neem Christus aan as Heer!)

deur Francis B.

Copyright © 2005 iUniverse USA

Hoofstuk Een

Mislei deur 'Lig'en Duisternis

Ek het grootgeword in Pietermaritzburg in Natal aan die suidooskus van Suid-Afrika waar ek skoolgegaan het, maar my kinderjare was nie gelukkig nie omdat ek as 'anders as die ander' beskou is en nie bevriend kon raak met die ander leerlinge nie. Niemand het geweet wat regtig in my kop aangaan nie en dit het gelyk asof niemand omgee dat ek God begin haat en vrees het nie. Daardie God van die preekskool was altyd so haatdraend teenoor my en die hele mensdom en Hy sou almal straf wat Hom nie gehoorsaam nie.

Ek het dikwels onder my bed weggekrui omdat ek bang was vir God en as die Natalse donderstorms gewoed het, het ek Hom gebid en gesmeek om my te beskerm teen die weerlig. Eers het ek Hom gevrees, maar later het die vrees in haat omgesit en dit het aanhou groei tot in my laat tienerjare. Ek het soos 'n dwaas geskreeu en God uitgedaag om uit die Hemel neer te daal sodat ek Hom nog 'n keer kon kruisig.

Ek het God gevloek en geskel want my ouers het my gedwing om Sondagskool toe te gaan. Daar moes ons Jehova se gebooie en bevele aanhoor en uitvoer, sodat ons geregverdig voor God kon wees, soos Dominee altyd gesê het.

Een nag het ek wakker geword uit 'n diep slaap en in die donker het ek 'n blonde vrou, in wit geklee, aan die voetenent van my bed sien staan. Sy het na my gestaar en geglimlag. My gille het my moeder wakker gemaak en sy het my kamer gehaal net nadat die gedaante verdwyn het. Die volgende oggend het ek die rukkings en trekkings van Sint Vitusdans ervaar en ses maande daaraan gely.

Gedurende daardie maande het dieselfde gedaante nog vier keer verskyn en het ek haar mettertyd aanvaar. Naderhand het die vrees verdwyn en ek het begin uitsien na haar besoeke. Sy het eers twintig jaar later weer verskyn en toe was ek gereed om haar as 'n natuurlike fenomeen in my lewe te aanvaar.

In 1951 het ek my skoolloopbaan voltooi en as tegniese assistent by 'n klein laboratorium begin werk. Ek was sewentien jaar oud en moes vir my aanneming voorberei. (Omdat katkisasie 'n baie ou en streng Afrikaanse kerktradisie is, het my ouers my daartoe gedwing.) Alle kandidate wat die voorgeskrewe ouderdom bereik het, moes twee weke lank Bybelstudieklasse bywoon en is dan 'amptelik aangeneem' as lidmate van daardie gemeente. Selfs al het nie een van ons iets geweet van die Bybel, Jesus of dit waaroor ons in die kerk moes standpunt inneem of in ons lewens moes aanneem nie!

Vir my en die meeste ander naïewe tienerseuns was katkisasie slegs iets wat ons moes doen om ons ouers tevrede te stel, en ons ouers het ons gedwing net om die dominee tevrede te stel! Ons was egter opgewonde oor die feit dat ons vir die eerste keer alkohol wettig in die openbaar kon gebruik. Die dominee het aan ons die Heilige Nagmaal bedien...dus moes dit God behaag het, omdat dit ons ouers en die dominee behaag het, maar dit was geensins van toepassing op ons verwarde jong lewens nie: om aangesê te word om 'n God te volg omdat ons ouers gedwing is om te gehoorsaam en te dien.

Daardie Sondagoggend het ons gehoor dat ons almal sekerlik reguit Hemel toe sou gaan. Ons is onmiddellik aangeneem as kinders van God en ons het vanaf daardie oomblik die ewige lewe ontvang. Deur slegs voor die kansel te resiteer dat Jesus uit 'n maagd gebore is, vir die sonde van die mens gesterf het en op die derde dag opgestaan het, is ons almal se name in die Boek van die Lewe in die Hemel opgeteken. Dominee het ons ouers dit gewaarborg toe hy sy preek afgesluit het.

Ek kon nooit verstaan dat Bybelversies opsê 'n mens die ewige lewe kon besorg nie, maar jy is nooit toegelaat om dit wat Dominee gesê, besluit of gepreek het, te bevraagteken of nie daarmee saam te stem nie. Jy sou sekerlik gestraf word weens minagting as jou ouers dit uitvind. Niks het op die dag van my aanneming of daarna verander nie, behalwe vir die feit dat ek God Jehova nog meer as ooit vantevore gehaat het. 'n Week na my aanneming het ek nie meer kerk toe gegaan nie en vir die eerste keer in my lewe is my besluite aanvaar – die eerste goeie ding wat uit my aanneming gespruit het.

'n Paar dae voor my agtiende verjaardag het 'n jong man by die laboratorium begin werk en ek het besef dat hy anders as al die ander, selfs ek, was. Hy het boeke oor die okkulte en spiritualisme gelees en selfs sy idees was vreemd, maar baie interessant. Ek het hom begin uitvra oor die geesteswêreld en oor God. Hy het my vertel dat die God van die Bybel 'n mite is, want God is liefde, en omdat Hy liefde is, kon daar nooit so 'n plek soos die hel of verdoemenis wees waar jy vir jou sondes gestraf word nie.

Hy het met soveel oortuiging gepraat dat ek meer te hore wou kom van hierdie geloof waarin daar geen vrees was nie. Ek het hom gevra watter kerke hy bywoon en hy het gesê dit is die Heiligdom van die Groot Lig (*Sanctuary of the Great Light*) en my saamgenooi na die volgende Saterdag se diens. Ek het die uitnodiging gretig aangeneem. Saterdagagaand het hy my by die huis opgelaa en ons het met die nasionale pad na Durban gery. By 'n ou, verlate Rooms-Katolieke Kerkgebou het hy stilgehou en sy kar parkeer.

Alles was in donkerte gehul en daar was baie karre by die ou gebou geparkeer. Hy het na die deur toe gestap, aangeklop en 'n medaljon getoon aan die huiwerige deurwag wat ons laat ingaan het. Dowwe rooi ligte het die plek verlig en die mense het gerook en gedrink. Tot my uiterste skok en verbasing was sommige mense gedeeltelik geklee en besig om seksueel te verkeer op die vloer. Aan die ander kant van die vertrek was daar 'n groot altaar in swart gedrapeer met 'n kruis onderstebo daarop.

Paniekbevange het ek my nuwe vriend gevra om my huis toe te neem, maar hy moes 'n afspraak nakom en het belowe om my daarna dadelik terug te neem. Ek het baie ongemaklik en ontuis gevoel, maar toe verwelkom iemand my amptelik en stop my 'n glas in die hand. Na 'n rukkie het ek 'n paar slukkies geneem en uiteindelik die hele glas geledig. Toe nog een en nog een. Toe my vriend opdaag om my huis toe te neem, wou ek nie meer weggaan nie, want ek het dit te veel geniet.

Ons is eers die volgende oggend net voor dagbreek daar weg en na daardie aand het ek 'n paar keer alleen gegaan. Ek is gul verwelkom as een van hulle in hul Heiligdom. Toe ek een nag daar aankom was daar die een of ander seremonie aan die gang. 'n Naakte jong man was besig om op die polsende ritme van tromme en 'n vreemde oosterse-tipe musiek te dans. Ek het spraakloos en betowerd toegekyk hoe sy liggaam kronkel en krul, die spiere onder sy vel rimpel, glansend in die rooi lig.

'n Rukkie later het ek agtergekom dat iemand na my staar. Toe ek oor my skouer kyk, sien ek dis 'n lang man in 'n wit oorpak wat my aanstaar. Hy het beduie dat ek by sy tafel moes aansit en terwyl ek oorstap, het sy imposante postuur my opgeval. Ek is ses voet twee duim lank en ek moes opkyk na sy massiewe skouers en baie dun middel.

Hy was oor die sewe voet lank, met lang blonde hare, groot blou oë en die mees perfekte gelaatstrekke wat ek al ooit aan 'n man gesien het. Hy het terloops gevra of ek soos die jong man wou dans en ek het instemmend geknik. Ek moes in sy oë kyk en het opgelet dat daar iewers agter in sy oë 'n lig verskyn het. Daarna het 'n aangename, warm gevoel my omvou.

Al het ek hoe hard probeer, was dit onmoontlik om my oë weg te skeur, en ek was daarvan bewus dat ek besig was om al my klere uit te trek. Ek het op maat van die polsende ritme van die vreemde musiek geswaai en begin dans. Spoedig kon ek nie meer my liggaam beheer nie en gedans asof ek in 'n droom vasgevang is...al my bewegings was outomaties en glad.

Na meer as 'n uur het ek uitgeput op die vloer neergesak en hierdie lang man het my sonder inspanning opgetel en na 'n sykamertjie gedra, waar ek kon asem skep en stadig aangetrek het. Hy het op die enkelbed gesit, omgedraai na my toe en gevra of ek 'n priester wou word. Ek het die aanbod gretig aanvaar (al het ek nie die vaagste benul gehad wat dit behels of van my sou verg nie).

"Eers moet jy twee vrae beantwoord voordat ons jou as priester kan aanvaar. Dink baie goed na en antwoord eerlik", het hy gesê.

"Ja, ek sal ernstig nadink en eerlik antwoord", het ek belowe.

"Laat ons dan begin. Eerstens, het jy al ooit Jesus Christus as jou eie persoonlike Saligmaker aangeneem?"

"E...ek is nie seker wat jy bedoel nie, maar ek is 'n paar weke gelede as lidmaat aangeneem na twee weke se Bybelstudie", het ek probeer regverdig en gehoop dit was voldoende om my te aanvaar.

"Aangeneem?" het hy hardop uitgeroep en afkeurend gefrons. "Dit beteken absoluut niks. Het jy al ooit Jesus as jou persoonlike Saligmaker aangeneem?" het hy omgekrap herhaal.

"Nee!" het ek geantwoord en klaar aangetrek. Teen hierdie tyd het ek ietwat geïntimideer gevoel deur my ongeskikte ondervraer en nogal onseker oor sy bedoelinge, aangesien sy houding heeltemal verander het. Ek kon nie begryp watter soort antwoord hy verlang nie.

"Die tweede vraag. Het jy al ooit in 'n vreemde taal begin bid of praat? Met ander woorde, is jy al ooit met die Heilige Gees gedoop?" Ek het opgelet dat hy baie ongeduldig begin word en probeer om so vinnig en eerlik as moontlik te antwoord.

"Ek is gedurende katkisasie deur ons dominee geleer dat slegs die Apostoliese kerke daaraan glo en dat dit nie meer plaasvind nie. Ons Kerk glo nie aan hierdie ding van in tale spreek nie", het ek geantwoord en stilletjies gegrinnik by die blote gedagte daaraan dat dit ooit in my ouers se gemeente toegelaat sou word.

"Het jy dit al ooit ondervind? Antwoord eerlik," het hy aangedring met toenemende irritasie in sy stem, terwyl hy my aangeluur oor die lengte van die donker kamer. Ek wou weggom. Ek het ongemaklik gevoel en met my klere gevroetel terwyl ek kalm probeer lyk. My stem het duidelik gebewe toe ek antwoord.

“Nee, ek het nog nooit sulke dinge gedoen nie. Hoekom vra jy sulke vrae...en wat het dit uit te waai met die priesterskap?” Hy het hom vinnig vir my vererg en met trots en woede in sy stem geantwoord.

“As jy enige sodanige ervaring gehad het, sou ons jou nooit ooit aanvaar as priester nie, maar slegs as ‘n gewone lid. Ons ag ‘n persoon wat so ‘n ervaring gehad het (hy het harder gepraat) en dit durf waag om na ons toe te kom, as nie eens dit werd dat ons meester op hom spoeg nie,” het hy kwaad afgesluit.

“Wel ek...e” het ek huiwerig probeer om hom te kalmeer. “Ek het eerlikwaar nog nooit sulke ervarings beleef nie. Daarbenewens het die kerk dit nog altyd verdoem. Ons is geleer dat God wreed is en ‘n wraaksugtige God”, het ek bygevoeg, en gehoop ek klink oortuigend. Die lang man het oor die bed geklim, sarkasties gegryns en bygevoeg:

“Ja...as daardie kerke maar net geweet het hoeveel skade hulle hulself en ander aandoen...die blinde, onnosele gekke!”

“Wat, e...bedoel jy presies?” het ek halfhartig gevra.

“Toemaar, ek sal later verduidelik. Ek moet jou voorberei op jou inlywing in die priesterskap, sommer al môreaand! Kan jy vir twee weke elke nag by die huis wegkom?” Ek het bevestigend geknik.

“Jy moet môreaand na hierdie adres gaan. Jy sal die plek natuurlik maklik kry”. Ek het geskrik toe ek die adres herken wat netjies op die stukkie papier geskryf was.

“..Maar...wag, dit is ‘n Christelike kerk,” het ek totaal verward gesê. Toe hy opstaan, het hy weereens bo my uitgetroon en met effense ergernis in sy stem verduidelik.

“Christelik? Nee, dit is beslis nie Christelik nie. Hulle bely dat hulle Christelik is, maar hulle is nes ons, net onder ‘n ander dekmantel. Daar is baie van daardie sogenaamde ‘Christelike kerke’ wat so ver van die waarheid van die Bybel afgedwaal het, dat hulle nie ware Christene kan wees nie.” Hierdie nuwe openbaring het my geskud en geskok. Hy het die deur oopgemaak en gesê: “Meld môreaand aan by die plek en vra vir Zurall. In hierdie sogenaamde Christelike kerk sal hulle jou help om jou voor te berei op jou inlywing in die priesterskap.

“Dis ‘n vreemde naam...Zurall?” het ek opgemerk terwyl ek stadig na die oop deur beweeg het.

“Dit mag vir jou vreemd klink, maar dit is my naam,” het hy gesê en in die donker skaduwees verdwyn, terwyl ek oor alles nagedink het wat ek daardie nag ondervind het. ‘n Rukkie daarna het ek die tempel verlaat en was in my skik, maar het steeds probeer verstaan waarom juis daardie besondere vrae gevra is, en wat van die baie vreemde redes wat Zurall genoem het?

Die volgende aand is ek na die afgesproke plek en die voorbereiding het begin. Ek is begelei na ‘n klein kamertjie, waar ek ‘n klein boekie moes bestudeer. Ek het met ‘n skok besef dat die eerste paragraaf ‘n weergawe van ‘Die Onse Vader’ was, maar dit was so verander en verdraai dat daar ‘n naar gevoel op my maag was. Ek het altyd die gebed snags opgesê voordat ek gaan slaap het, net om God te behaag sodat Hy my nie straf nie.

Ek moes daardie nag die veranderde weergawe van daardie gebed oor en oor herhaal vir Zurall, en later is ek gedwing om sekere dele op 'n sekere manier te beklemtoon. Die res van die boek het instruksies in verband met my gedrag teenoor meerderes en ander lede van die Tempel bevat. Daar was ook baie streng instruksies oor vriende, familie en dië aan die buitekant in die Pinksterkerke en ook evangeliese bewegings.

Laasgenoemde idee was vreemd en verwarrend, want hoe kon die vyand my seermaak as ek eers 'n priester was van Lucifer, wat ek met my lewe wou dien? Ek het Zurall gevra, maar hy was te versigtig om te veel te sê voor my inisiasie.

“Hoe kan 'n Pinksterkerk my of selfs vir jou leed aandoen?”

“Nie fisies nie, maar hulle is die naaste aan ware, toegewyde Christene wat daar is. Hulle wyk nie af van die Bybel nie en glo nie net in die manifestasie van die Heilige Gees van God nie, maar ongelukkig gebruik en pas hulle die gawes toe wat Hy hulle gee en verwelkom Hom ook openlik by al hul dienste. Daarom is hulle ons grootste en ergste vyande op die aarde! Ons verwerp die Bybel en IOVA (die term vir Jesus Christus wanneer Hy onder hulle bespreek word) want hulle dien Hom en ons is algehele teenoorgesteldes en vyande van die kruis!”

“Maar seer seker glo al die kerke in God, die Heilige Gees en Jesus Christus? Hoekom is hulle dan nie almal ons vyande nie?” wou ek logies weet.

“Oor die manifestasie van die Heilige Gees,” het hy kwaad geantwoord en toe verduidelik met die diepgaande haat van eeue in sy stem. “IOVA kan gelowiges in enige kerk gebruik as die manifestasie van sy Gees vryelik aanvaar en beoefen word deur gelowiges. Hy sal selfs een toegewyde volgeling as sy segsman aanwys om 'n hele byeenkoms van gelowiges toe te spreek.

Sy boodskap sal dan in 'n onbekende taal gelewer en uitgelê word in die spreektaal of moedertaal van daardie gemeente, sodat almal teenwoordig dit kan verstaan. IOVA genees ook die siekes, dryf die boodskappers van my Meester uit en verrig steeds wonders en wonderwerke, maar slegs deur sekere gelowiges,” het hy baie wrewelrig afgesluit. Ek het met 'n frons hierdie mededeling ernstig bevraagteken.

“Jy maak sekerlik 'n grap...IOVA! Ek dog God het nooit enige goeie dinge aan ander gedoen nie. Haat Hy nie mense nie? Selfs my ou Sondagskoolonderwyser het my dit geleer,” het ek geantwoord.

“As dit maar waar was.” Zurall het die gesprek net daar beëindig. “Wees môreaand om agtuur hier en moenie na enige van daardie kerke toe gaan net om jou nuuskierigheid te bevredig nie!”

Op pad huis toe het die nuwe insig wat ek verkry het my weer eens verbyster en onthuts. Ek het nog nooit enige manifestasie van die Heilige Gees gesien of gehoor nie en kon my nie voorstel dat God direk met mense praat nie. Skielik het ek hardop gelag en gedink dat hy duidelik 'n grap gemaak het – om vas te stel of ek hom glo. Zurall was besig om my te toets, hy wou weet of ek een van daardie kerke sou besoek. Ek weet hy lag vir my en my onnoselheid. Ek sal nie weer sulke vrae vra nie. Zurall moet regtig dink ek is gek. God met mense praat? Nie sedert sy Seun gekruisig is nie, want dit is duidelik dat Hy nou die wêreld haat.

“God...hoor U my?” Ek het my stem verhef en my vuus vir die sterre gewys en God uitgedaag. “Ek wil U net sê dat ek U glad nie meer vrees nie. Ek weet dat U nie as ‘n besorgde God bestaan nie, maar slegs as ‘n verwoester. Ek het besluit om Lucifer as my god aan te neem. Ek wil nie ‘n God hê wat so jaloers en kwaad soos U is nie. As U my nou dadelik kon doodslaan sou U, maar U kan nie want ek behoort aan Lucifer en ek vrees U nie meer nie,” het ek in woede en vrees uitgeroep.

Byna dadelik was daar sonder enige waarskuwing die geweldige helder flits van ‘n verskietende ster aan die hemelruim en ek het gewonder wat sou gebeur as ‘n donderstorm skielik losbars op my pad huis toe. Sou ek nog so selfingenome wees?

Die volgende aand is ‘n swart kobra op die rugkant van my linkerhand getatoeër. Ek het gesidder toe ek daarna kyk, want ek was vir slange byna so bang soos wat ek vir ‘n donderstorm was.

Om verstaanbare redes mag ek nie die fynste besonderhede in verband met enige seremonies uiteensit nie, maar wanneer ek by geleentheid uitvoerig uitbrei, onthul ek hoe ingewikkeld en uiters gevaarlik Satanisme waarlik in sy suiwerste vorm van bedrieglikheid is. Geen rituele, seremonies of metodes van “geeste oproep” sal beskryf word nie en kan ook nie op die Internet vasgestel word nie. Die redes sal later verskaf word.

Op die sewende nag (gedurende my derde inisiasie) was daar ‘n finale seremonie waartydens ek lewendig in ‘n doodkis begrawe is. Die deksel is toegemaak en stewig vasgeskroef en ek wou versmoor van vrees. Ek wou skree en met my vuiste teen die deksel en sykante slaan, maar het my onderlip vasgebyt in ‘n poging om ‘kalm’ te bly. Ek kon voel hoe die doodkis opgelig word en liggies swaai soos wat die ‘zombies’ of lewende dooies die ses handvatsels vasgryp.

Stilletjies het ek in trane uitgebars en gehoop die klank word gedoof deur die onaardse sang terwyl hulle my na buite dra...voorwaarts, hulpeloos, swaaiend op pad na die dood. Waansin, vrees, versmoring en ‘n stadige dood, het dit deur my gedagtes geflits, en ek het probeer om nie uit te roep nie. Die doodkis het van kant tot kant geswaai terwyl die draers met hul lae, eentonige en spookagtige stemme gesing het.

My afgekoude naels het in my vel gegrawe soos wat ek my vuiste toegeklem het. Die are in my gesig en nek wou bars soos wat my hart met elke klop ooreis is. My gewig het na die een kant verskuif soos wat hulle oor die rotse geklim en my byna laat val het. Die swaaiery en singery het opgehou en die kis is op die grond neergesit. Zurall se sterk stem het die doodse, onaardse stilte verbreek.

“Phil, ons gaan nou die doodkis in die graf laat sak. Is jy steeds bereid om hiermee voort te gaan? Hierdie zombies gaan jou lewendig begrawe, want hulle voer slegs my bevele uit. Is jy baie, baie seker, Phil?” Die laaste woorde het in die naglug verdwyn en my verstand het uitgeroep: *Laat my hier uitkom, asseblief God, laat my uitkom!* Maar ek het so kalm en dapper soos ek kon met ‘n bewerige stem geantwoord.

“Ja...ek is seker. Gaan voort!” Geen woorde kan die skrik van daardie vreeslike nag beskryf, of die vrees wat my verstand, siel en hele liggaam beetgepak het nie. My hart het onstuimig al hoe vinniger geklop en hartverlamming was onafwendbaar in die stikdonker en doodste stilte. Hulle het die kis in die graf laat sak en ek het weer saggies begin snik toe ek voel hoe die kis teen die kante van die nuwe graf stamp...ses voet diep!

Die vrees het my versmoor en my keel was so droog dat ek nie kon sluk nie. Trane het by my wange afgerol en my oë gebrand. Ek kon nie eens my oë afvee nie, want my arms was teen my sy vasgedruk. Die werklikheid van die uiterste hulpeloosheid het my getref met die eerste klomp grond op die kis se deksel. Ek is lewendig begrawe.

Uiteindelik het die stilte my omgewe en die geringste beweging het soos 'n geweerskoot in my ore weerklink. Alles was so stil en geluidloos. Met my oë wawyd oop en die swart donkerte van die kis om my emosionele en onstabiele verstand, was my enigste 'verstandige gedagte' aan onafwendbare versmoring en 'n baie stadige dood!

Ek het vir 'n ewigheid bewegingloos bly lê, en in die donkerte was daar skielik 'n groter wordende wit lig. Dit het 'n gesig geword, 'n bekende gesig. Dit was Zurall se glimlaggende gesig en my eerste gedagte was dat ek kranksinnig geword het. Ek het my oë 'n oomblik styf toegemaak en weer oopgemaak...en die gesig was weg!

Na 'n rukkie het 'n helder rooi lig in die kis bokant my borskas gegloei, en dit het die vorm van 'n baie beeldskone vrou met lang, blonde hare aangeneem. Haar naakte liggaam was bo-op myne, teen my aangedruk. (As deel van die seremonie moes elke kandidaat nakend die dood in die oë kyk – soos wat hulle in die wêreld gekom het.)

Ek kon haar warmte teen my aanvoel terwyl sy my probeer verlei en prikkel, en daarom het ek gekonsentreer op 'n ou vrou wat my probeer verlei het toe ek tien jaar oud was en dus daarin geslaag om weerstand te bied teen hierdie versoeking, toe dit eensklaps verdwyn! Maar in haar plek verskyn 'n groot slang, met die kop gelig en gereed om toe te slaan. My enigste verweer was om my oë te sluit en te wag dat die giftande in my vlees inslaan. Dit sou 'n einde maak aan hierdie beproewing wat die verstand te bowe gaan.

Ek sal nooit weet hoe lank ek van vrees gebewe het onder daardie slang se kop wat heen en weer swiep en die vlymskerp giftande nie, maar die sweet het my al afgetap toe ek uiteindelik 'n geluid gehoor het. Sand wat verskuif word? Ja, dit was 'n graaf wat teen klip skuur, en die geluid het al hoe harder geword.

Ek kon voel hoe die kis opgelig word en my hart het vinniger geklop toe dit op vaste grond neergesit word. Gered! Ek kon hoor hoe die deksel losgeskroef word en het in trane uitgebars omdat ek nie sou doodgaan nie, maar ek was nog banger omdat my lot onseker was! Die lig het my verblind toe die draers die deksel lig en Zurall my ophelp. Hy het sarkasties gegrynslag.

“Hoe voel jy, Phil?” wou hy weet.

“Goed, maar ek hoop ek hoef nooit weer so 'n beproewing deur te maak nie!” Hy het my verseker dat die aanloop na die hoof- inisiasie maklik was en dat dit wat ek so pas deurgemaak het die ergste van alles was. Op pad huis toe het ek weer oor my beproewing nagedink en was verlig dat alles verby was, maar daardie nag het ek die ergste nagmerries van my lewe gekry. Ek is lewendig begrawe...oor en oor. Die volgende nagte, inisiasies en ervarings is vir niemand buite die Beweging van belang nie en sou slegs nuuskierigheid by jong lesers veroorsaak, dus brei ek nie daarop uit nie.

=====

